Este vorbirea în limbi semnul caracteristic al primirii Duhului?

Este vorbirea în limbi semnul caracteristic al primirii Duhului?

Nu tăgăduim că vorbirea în limbi care vine de la Dumnezeu poate să fie, în unele cazuri, un semn al primirii Duhului, Scriptura ne spune aşa (Fapte 10.46); dar tăgăduim că acesta ar fi semnul iniţial, semnul caracteristic:

- Biblia spune dimpotrivă. În adevăr, în capitolul 12 din 1 Corinteni, apostolul Pavel spune, în versetul 13: „printr-un singur Duh, noi toţi am fost botezaţi într-un singur trup", dar în versetul 30 el pune întrebarea: „Toţi vorbesc în limbi?" Această întrebare cere un răspuns negativ. Dacă limbile pot să fie date unora, ele nu sînt singura dovadă a primirii Duhului. Pentru a înlătura versetul acesta, unii aduc două motive: Aici ar fi cazul de darul de a vorbi „în alte limbi", acordat numai unora şi nu de semnul limbilor dăruit tuturor. Argumentul acesta este fals, căci versetul acesta cuprinde în mod clar pe toţi aceia despre care s-ar putea spune că „vorbesc în limbi"; de altfel, în Fapte 2.4 ni se spune de vorbirea „în alte limbi".

Aici s-ar spune despre vorbirea în limbi în adunare (ca în 1 Corinteni 14.27). Versetul 28 din capitolul 12, pe care se sprijină, nu spune că aceste daruri (apostoli... ajutorări... limbi...) ar trebui în mod obligatoriu să se arate în adunare, ci că ele au fost rînduite de Dumnezeu în adunare, fapt care este cu totul diferit. Versetul 18 confirmă: „Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare aşa cum I-a plăcut." Lucrarea mădularelor diferite se poate desfăşura spre folosul trupului (versetul 25), dar întocmai ca în trupul omenesc, n-am putea limita activitatea lor.

- în capitolele 14,15 şi 16 din Ioan, în care Domnul stă de vorbă cu ucenicii Săi despre plecarea Sa care avea să aibă loc în curînd şi despre venirea Duhului Sfînt, niciodată nu este vorba de vreun semn a cărui lipsă ar fi însemnat într-un mod hotărît neprimirea Duhului! Dacă ar fi existat un asemenea semn, s-ar putea spune că Domnul a uitat să spună ce era esenţial! Dimpotrivă, consecinţele venirii Duhului Sfînt sînt numeroase şi dorim să subliniem două din ele:

- să conducă pe cei credincioşi în tot adevărul,

- să slăvească pe Hristos.

De aceea rătăcirile în învătătură si neorînduielile dintr-o grupare de credincioşi arată, fără cea mai mică îndoială, că Duhul Sfînt nu îşi are libertatea de a lucra printre ei.

Chiar dacă toţi creştinii ar trebui să vorbească o limbă de neînţeles, aceasta n-ar fi un semn care i-ar caracteriza, care i-ar deosebi de alţi oameni, pentru că găsim acelaşi fapt la:

preoţii budişti,

călugării cerşetori musulmani,

zuluşii, indigenii din Borneo,

persoanele spiritiste,

oamenii stăpîniţi de Cel Rău,

unii oameni bolnavi mintal.

În adevăr, limbajul personal al acestor bolnavi (expresii neînţelese, fără nici o legătură...) nu se aseamănă cu cel al vorbitorilor în limbi? Nu este la fel ca sfaturile date de unii pastori? Iată ce spun aceştia: „Lăsaţi să vă meargă limba, spuneţi orice, rostiţi silabele care vă vin în minte, repetaţile, daţi la o parte raţiunea" sau: „Eu am să vă spun cîteva cuvinte... voi să le repetaţi. Le veţi încurca, dar să nu vă neliniştiţi. Continuaţi să le repetaţi de mai multe ori şi în curînd veţi vorbi în limbi".

Abia dacă este vorba să mai spui că adevăratul „dar al limbilor" comunicat de Duhul lui Dumnezeu nu are nici o legătură cu aceste tehnici absurde.

Ce texte se citează ca să se afirme că „vorbirea în limbi este singura mărturie scripturistică a botezului Duhului Sfînt?" Ele sînt în număr de patru:

Fapte 2. Să notăm că felul cum a fost primit atunci Duhul Sfînt a fost spontan (versetul 4) şi nu provocat. Atunci s-a arătat un dar al Duhului, ca în 1 Corinteni 12.10; utilitatea darului acestuia este arătată imediat (versetul 5): îndurarea divină înlătură pentru acel timp judecata care căzuse peste neamuri în Geneza 11.6-9, în aşa fel încît toţi puteau să înţeleagă, în propria lor limbă, lucrurile minunate ale lui Dumnezeu (versetul 11).

Fapte 10.46. Darul limbilor răspîndit în mod suveran de Dumnezeu peste aceşti credincioşi arată, fără îndoială, primirea Duhului: sînt aceleaşi semne care fuseseră date în Fapte 2, încît Petru a putut mărturisi înaintea apostolilor că şi neamurile au primit Duh Sfînt. Să observăm totuşi că Petru nu spune, simplu, că Duhul Sfînt a căzut peste ei, nici chiar că a venit peste ei într-un mod obişnuit, ci „ca şi peste noi la început" (Fapte 11.13) şi el leagă faptul acesta de făgăduinţa pe care Domnul a amintit-o ucenicilor Săi chiar înainte de ziua Cincizecimii (Fapte 11.16; 1.5). Aşa cum a spus cineva: „limbile erau un semn, nu pentru că erau aşteptate, ci tocmai pentru că erau neaşteptate, necerute, neobişnuite - pentru a convinge chiar pe iudeii cei mai împotrivitori, că Dumnezeu voia să-i aibă atît pe cei dintre neamuri cît şi pe iudei, în poporul Său".

- Fapte 19.6: „ei vorbeau în limbi şi proroceau". Aici sînt două daruri ale Duhului Sfînt care arătau, desigur, primirea Duhului. Şi Duhul Sfînt despre care ei nu ştiau că există, Se arată în ei prin semne care nu se pot pune la îndoială.

În aceste trei cazuri istorisite în cartea Faptelor Apostolilor, darurile Duhului (vorbirea în limbi, prorocia) arată primirea Duhului Sfînt de aceste grupuri diferite de credincioşi; dar are cineva dreptul să generalizeze faptul acesta? (Limbile nu sînt menţionate în capitolele 8 şi 9, deci nu le putem aduce aici în mod artificial). Am văzut cu altă ocazie că în capitolele 2 şi 10 ni se arată cazul general, dar că era vorba atunci de darul Duhului Sfînt care este pentru toţi cei credincioşi (Efeseni 1.13), în timp ce aici este vorba de darurile distribuite în mod suveran de Duhul lui Dumnezeu, dar nu la toţi (1 Corinteni 12.29-30).

De ce să taci cînd este vorba de mulţimea celorlalte cazuri despre care Scriptura nu vorbeşte? Niciodată nu mai este vorba de darurile acestea în legătură cu primirea Duhului; cînd S-a angajat Dumnezeu să dea darul limbilor tuturor credincioşilor? În capitolul 16 din evanghelia după Marcul veţi spune. Să cercetăm deci versetele acestea:

Marcu 16.17,18. Dacă cineva ar vrea să afirme, potrivit textului acestuia, că toţi credincioşii trebuie să vorbească în alte limbi, ar trebui să afirme în acelaşi timp că:

- toţi cei credincioşi trebuie să scoată demonii,

- toţi cei credincioşi pot lua în mînă şerpi fără să sufere nici un rău (cum a fost cazul cu apostolul Pavel în Fapte 28.5),

- toţi credincioşii pot să bea ceva aducător de moarte, fără să moară (să notăm că aici este scris: „dacă vor bea..."),

- toţi credincioşii ar putea cu uşurinţă să-şi pună mînile peste bolnavi, (dar semnul dat nu este în punerea mîinilor... ci în vindecarea bolnavilor!), nu unul din cînd în cînd, nici chiar nouă din zece, ci toţi bolnavii vindecaţi prin puterea lui Dumnezeu (ca în Fapte 5.16 şi 28. 8,9).

Dar ce constatăm? Dispariţia mai mult sau mai puţin completă a acestor semne date potrivit înţelepciunii lui Dumnezeu pentru stabilirea creştinismului:

Când un credincios este muşcat de un şarpe, el se grăbeşte să caute o doctorie, iar dacă bea o otravă, moare. Dacă înţelepciunea lui Dumnezeu a retras semnele acestea atunci cînd ele n-au mai fost absolut necesare, cine îi va spune: Ce faci?

În legătură cu textul acesta, socotim că trebuie să mai reţinem:

- că este vorba de semne şi nu de daruri ale Duhului,

- că aceste semne nu erau promise apostolilor (care primiseră misiunea de a predica: versetul 15), ci acelora care aveau să creadă în urma cuvîntului lor,

- că semnele acetea sînt prezentate ca o consecinţă a credinţei (cei care vor crede: versetul 17) şi nu ca o consecinţă a unei presupuse „a doua experienţă".

Atunci cînd Scriptura spune că „limbile sînt un semn nu pentru cei care cred, ci pentru cei necredincioşi" (1 Corinteni 14.22), unul care ar „vorbi în limbi" ar ajunge un semn pentru cei credincioşi. Încă o dată trebuie să notăm că o astfel de învătătură este în afara Cuvîntului lui Dumnezeu.

clickbible.org